

ז'ק בארזון, הנרי ד. גראף :

היסטוריה וספרייה היסטוריה אנוריקאים

אפשר לדון עם לפי דרכו בכתיבת ההיסטוריה שלו כמו גם לפי ההיסטוריה שהוא עושה. בעיני האירופים, שיקפה ההיסטוריה את המורשה הפיאודלית והמונארכית שמתוכה היא צומחת. הכללה זו אנו רואים במידור המופלא של ההיסטוריוגרפיה האירופית על-ידי אומות כמו גם בנכונות ההיסטוריונים האירופים לפאך ולרומם גיבורים (או, בלהיטות לא-פחות, לשקץ נבלים) ולאמץ להם שיטות ואידיאלוגיות כעזרי-פרשנות ואפילו לצורך עיצובה של הרצאת-הדברים.

האמריקאים, שנתגדלו על מסורת מדינית אחרת, כתבו את ההיסטוריה שלהם בהלך-רוח אחר ובמטרות אחרות. תנאי יישובה של אמריקה גלויים היו בהיסטוריוגרפיה שלהם מראשיתה—הריחוק הפיזי מאירופה, ההשקפה הנסיונית, החוקרנית, ייחודו של המפעל בדורות האחרונים. השפעתן של עובדות אלו הוסיפה לפעול על הכתיבה האמריקאית והבדילתה מזו של אירופה. אולי מאותם טעמים היתה ההיסטוריה של אמריקה מעניינת עד לא מכבר בעיקר את האמריקאים עצמם. עוד במאה הי"ו הכיר בכך איש-הדת הפורטיאני קוטון מיידר בכתבו: "אם גם מלחמה בינינו לבין קומץ אינדיאנים אינה נראית אלא כבאטראכומיזמאכיה [האפוס ההיתולי של המלחמה בין הצפרדעים לעכברים] בעיני העולם מחוץ-לארץ, אף-על-פי-כן לנו כאן היה משקל הדברים מספיק לעשיית היסטוריה".¹

הרבה מספרייה היסטוריה הקולוניאלים הראשונים כמעט לא היו אלא פנקסי-רשומות; למשל, סיפורי-אמת של ג'ון סמית, שהיה תיאור קצר של יישוב וירגיניה; או סיפורו של מורט מאת ויליאם בראדפורד ואדווארד וינסלו, שהיה תיאור המטעה של פלימות. החיבור היסטורי הראשון שהוכן ביוזמה וביד-אמן באמריקה היה זה של ויליאם בראדפורד, קורות המטעה של פלימות, שכתב מושל קולוניאלי מצוין זה בין 1630 ל-1650. יכולים אנו להקיש משהו על טעמיהם של ראשונים בהיסטוריה האמריקאית כשמתברר לנו שיצירתו של בראדפורד נתפרסמה במלואה רק ב-1856, אף כי למעלה ממאתיים שנה נזקקו לה מלומדים בכתב-יד. עד למהפכה, כשהיה לאמריקאים פנאי לקרוא היסטוריה, קראו את זו של אירופה. מלבד היסטוריות של הכנסייה קראו את גיבון, וולטר, רולן, יום ורוברסטון. מבין ההיסטוריונים החילוניים זכה וולטר להיות מקובל על הבריות והשפעה ניכרת היתה לו על קוראים וסופרים באמריקה. הוא היה כוח אינטלקטואלי עוד זמן רב בטרם יתחילו האמריקאים להתעורר להרגשה לאומית. מאורעות אירופיים ורעיונות קוסמופוליטיים חברו יחד להרחיב את האופק ההיסטורי של האמריקאים; הם יכלו לשוות להיסטוריה צביון

¹ Magnalia Christi Americana, הארטפורד, 1853, ב, 581.

"אוניברסלי" על-ידי התרוממות מעל לגבולות של מדינה או כת; באורח פאראדוקסלי נעשתה אפוא ההיסטוריה ה"אוניברסלית" בעולם החדש היסטוריה לאומית, ובכך הצמיחה משמעות חדשה של אומה: ההשקפה הלאומית בארצות-הברית היתה רחוקה מהיות אחדותית, מרוכזת-בעצמה ומתגוננת אלא כוללנית היתה, מגוונת ופדראלית.

חוץ מזה, מחמת השוני של ההגירה מראשיתה, לא היה מוצא לאומי אחד אלא היו מוצאים רבים. "העבר" לא היה פשוט כל-עיקר, לפי שלא היה זה עבר משותף. כתוצאה מכך היו ההיסטוריונים האמריקאים צריכים במובן ידוע ליצר מורשה אמריקאית מאוחדת, ולפני המאורעות המסעירים של תקופת המהפכה חסרים היו את חמרי-הגלם. אחד הראשונים והמלומדים ביותר במנצלי ההיסטוריה המתהווה היה ג'ד ספארקס, שהביוגרפיות שכתב על "האבות המיסדים" יצרו כמה דיוקנים בל-ימחו שלא נשתנו במידה ניכרת במרוצת הזמן. כעבור ימים לא רבים בא אחריו ג'ורג' בנקרופט, ההיסטוריון האמריקאי המפורסם ביותר בדורו, אשר חיבורו, היסטוריה של ארצות-הברית (1834-74) בעשרה כרכים, הועלה על-גס כטוב מכל שנכתבו אי-פעם מנקודת-המבט הדמוקרטית. אמרו עליו על בנקרופט ש"הצביע בעד ג'קסון בכל דף"; למרות עמדה מוגדרת זו ובגללה, עלץ בכל שלב על הסגולות המיוחדות-במינון במפעלה של ארצו. אֶחיו האמריקאים, אמר בדברי-הסיום שלו, "אדיקותם כנה יותר, חינוכם טוב יותר, שכלם צלול יותר ומוסרם טהור יותר משל אנשי כל ריפובליקה קודמת". כאן אולי אפשר להבחין בלאומיות מן הזן האירופי, ואף-על-פי-כן מכלילה היא בלי הפליה את כל הלאומים האירופיים המיוצגים ביבשת אמריקה. הלאומיות האמריקאית, הנלחמת בעקרונות נכריים ולא בשכנים עוינים, חסרה את הנעימה השבטית והחששנית של מקבילותיה באירופה.

אחרי בנקרופט, באה כתיבת ההיסטוריה האמריקאית תחת השפעתו של סגנון הלמדנות הגרמנית שהשתרש בבתי-האולפן האמריקאיים החדשים של שנות ה-80 למאה שעברה. החיבורים הגדולים יצאו עתה מן הסמינר-להיסטוריה. היסטוריונים למדו שיטה מתלמידיו של ראנקה, ובעקמם מעט את משמעות הכלל שלו, ביקשו לכתוב על העבר "כפי שהתרחש באמת"; סבורים היו כי כותבים הם "היסטוריה מדעית". הם ניתחו מקורות, מתחו בקורת על כותבים בני-סמך, השוו תעודות מקבילות, וכשסיימו מוכנים היו לטעון כי יודעים הם מה התרחש בהיסטוריה. לא היה להם מגוס מלהתבסס על דעות-קדומות עקשניות, שאם גם כמוסות היו מהם ומקוראיהם הרי עתה יכולים אנו להבחין בהן על-גקלה. בתקופה של אמונה בשיטות מדיניות, למשל, קיבלו בלי עירעור את הפתגם האומר כי "ההיסטוריה היא פוליטיקה של העבר"², וכך זנחו את כל יתר היסודות בפרשה או שדשו אותם בעקבם.

מוצר-לוואי של השיטה ה"מדעית" היה זה שההיסטוריונים כותבים היו בעיקר זה

² אדוארד א. פרימן, שיטות המחקר ההיסטורי, לונדון, 1886, 44.

בשביל זה ולא בשביל הציבור הרחב. בדומה לשאר מומחים בשטח מיוחד ובספרותו, נעשה ההיסטוריון "בעל-מקצוע". לעתים רחוקות חתר להישגים תרבותיים רחבים כאחדים ממקביליו באירופה, ותחת זאת היה מתגאה על מסירותו לקטע צר ומצומצם של היסטוריה. עמל היה להוציא מתחת ידיו דיון שיהיה סופי ופסקני באותו קטע. אם גם בודד עצמו ממגע עם העם האמריקאי שעל-אודותיו כתב, לא היה "ההיסטוריון המדעי" מסוגל להימלט, כפי שדימה בנפשו, מן המחוך הצר של תרבות זמנו. הוא היה גידול תקופתו לא-פחות מקודמיו, אם גם מקובל על הבריות ובעל-השפעה הרבה פחות מהם.

המסורות שעיצבו את כתיבת ההיסטוריה האמריקאית, אף כי מאוחרות היו מאלו של אירופה, נחושות היו ועקשניות לא-פחות. הריחוק הפיזי של אמריקה מאירופה נטע באמריקאים כמוגזם את תחושת בידודם מן ההיסטוריה של העולם הישן. האמונה שבאמריקה יוכלו כל המהגרים להתחיל בראשית חדשה בחיים, שבאמת יוכלו לברוא את עצמם מחדש, עיצבה את הדימוי-העצמי האידיאלי שלהם. אף כי שוב אין ההיסטוריונים שותפים לאמונתו של בנקרופט שקורות ארצות-הברית הן ההיסטוריה של יד אלוהים המפליאה-לעשות, הרי על מקום ההכרה הזאת באו רעיונות אחרים כגון הטבע המיוחד של הגניוס האמריקאי (ג'ון באך מקמאסטר) או ההשפעה המשווה של הספר האמריקאי (פרדריק ג'קסון טרנר) או האופי המחייב של המסגרת הפיזית (וולטר פרסקוט וב). להוציא מעט חריגים חשובים, הרי כל-אימת שהיה הדבר אפשרי נכתבה ההיסטוריה האמריקאית בלי להתחסם למאורעות-פנים מן הצד השני של האוקיינוס האטלנטי. האמריקאים למדו, למשל, את הדמו-קרטיה הג'קסונית, בלי להסמיק אותה לתנועות-הריפורמה של אותו דור שהגיעו לשיאן במהפכות בכלגיה ובצרפת ובחוק-הריפורמה של 1832 באנגליה. למרות כל מה שנכתב על מלחמת-האזרחים, מעולם לא חקרו אותה בבחינת אספקט של איחוד לאומי שהיו לו מקבילות בגרמניה ובאיטליה באותו עשור עצמו. בדומה לכך עדיין יש לבדוק את מה-שקוראים "התקופה הפרוגרסיבית" בהקשר של השינויים שחלו ברחבי העולם כולו באותו עשור, כולל כינוס הדומא הראשונה ברוסיה, תנועת התורכים-הצעירים, המהפכה המקסיקאית, והקמת הריפובליקה-של-סין.

הצלחתה המפליאה תדיר של ארצות-הברית בחדשנות מדינית ועסקית הטביעה רישומה גם על כתיבת ההיסטוריה האמריקאית. האמן או איש-המדע או הפילוסוף המצליח צריך היה בדרך-כלל לחכות עד שיעשה נושא לביוגרפיה. מושכי-לב הרבה יותר היו האישים ש"הצליחו להיבחר" או "עשו מיליון". עד לא מכבר קשה היה להימנע מן המסקנה שהיוהרה האמריקאית הלאומית תלויה היתה ביכולת למוד את ההצלחה מדידה כמותית. כתיבת ההיסטוריה האמריקאית (ובמידה רבה גם הוראתה) עודה שואבת השראה ותכלית מתקופה שהיתה כפרית הרבה יותר מזו הנוכחית. ג'פרסון, שופר החקלאות, עודו זוכה לחיבה הרבה יותר מהמילטון, שופר התעשייה. מנגנונים פוליטיים עירוניים, כגון טאמאני-הול, זוכים לקיטרוג

בגלל שחיתותם, אך רק לעתים רחוקות משבחים אותם על שסיפקו מצעים יעילים למדי ל"אמריקניזציה" ולמלחמה בעוני. "מרד החקלאים" של שלהי המאה הי"ט מוסיף לבלוע חלק מופלג מזמנם ומרצם של מלומדים. איש-העיר עדיין אינו גיבור ו"הספר העירוני" עדיין אינו אצילי כמו הספר של דניאל בון.

שוב, ברור שהתפתחות הטכנולוגיה וצמיחתה הכלכלית של ארצות-הברית שזורות ומשוורות ביניהן. אף-על-פי-כן לא היו ההיסטוריונים של ארצות-הברית זריזים לטפל בשינויים הטכנולוגיים בחינת כוח בחיים האמריקאיים. אפילו כיום דומה כאילו צעירים העתידים לחיות חלק גדול מחייהם במאה הכ"א נאלצים להסתפק בלימוד על-אודות סמואל פ. ב. מורס, אלקסנדר גרהם בל, תומאס א. אדיסון והאחים רייט. ועדיין תשומת-הלב משוקעת בכריית תעלות ובסלילת מסילות-הברזל הטראנס-יבשתיות ולא בנתיבי-אוויר וברשתות-שידור, שהיתה להם השפעה דומה לזו בהיסטוריה האמריקאית של השנים האחרונות.

עוד דבר החשוב לחוקר (והמפליא את התלמיד איש חוץ-לארץ) הוא ששום אומה אירופית אינה מספקת להיסטוריונים שלה שפע כזה של תעודות כתובות כמו ארצות-הברית. אין לשער את גודל ההשפעה של מאגר זה של נתונים גלמיים על ההיסטוריוגרפיה האמריקאית. כמעט כל דבר שעשוי היסטוריון אמריקאי להחליט לטפל בו אפשר למצוא לו תיעוד למכביר. במקרים הנדירים שבהם געדרות ההוכחות הנחוצות יודעים האמריקאים בדיוק מתי הושמדו: בשריפה בשיקאגו או בקרב על אטלאנטה או ברעידת-האדמה של סן-פראנציסקו. באהבתה הלאומית לתיק-בלי ספק מסימניה של חברה עסקית—הרי כמעט כל דבר מקורו ידוע או שאפשר לגלותו בנקל. יכולים האמריקאים להתווכח על מקור הכינוי Hoosier (תושב אינדיאנה) או המלה "אוקיי", אך יש לפחות אטימולוגיות נבחרות לבזר מתוכן; וכל כמה שתהיה העיירה קטנה, יודעים האמריקאים בדיוק מתי נוסדה ומדוע נתקראה כפי שנתקראה, מי היה בה ראש-העיר הראשון, ומה היו מסחרו וייחוסו.

תוצאה צדדית מן הספציפיות הזאת היא שגודש הפרטים האנציקלופדי גטה לבלוע את כוחות ההיסטוריונים האמריקאים; מהססים הם להעלות השקפות מסכמות רחבות, והם מעדיפים לברר שפעי-שפעים של עובדות קרובות לענין ובלבד שלא להרהיב עוז ולחוות דעה על משמעותן הפילוסופית. דומה כי אין עובדה שתיראה פעוטה מפדי שתהיה ראויה לרישום, אפילו בחיבורים הנועדים לציבור הרחב. עורכי המוספים למילון הביוגרפיה האמריקאית מבקשים עתה מן המשתתפים להמציא, בתוך שאר דברים, את סיבת המוות ומקום הקבורה של נושאייהם—פרטים רציניים שגשטמו, כפי הנראה, בכרכים קודמים. להלכה אפשר לאתר כל צוואה שנמסרה אי-פעם לאישור בכל גפה שהיא בארצות-הברית. כהרף-עין יכולים האמריקאים לברר כמה מאמרים נתפרסמו על יוליסס ס. גראנט בכתבי-העת של שנות ה-90 למאה שעברה ולהשיג אותם כולם. תיקי-השירות של כל חייל ומלח עומדים לרשותו של ההיסטוריון—רבים מהם שמורים כיום באותן מגירות שתפסו בזמן שהיו "שוטפים".

ההיסטוריוגרפיה האמריקאית, אשר השפע הוא סס-חיים לה, קנתה לה מידה של התמחות, איזו מוחשיות מדוקדקת שאין למצאה בשום אומה אחרת. האמריקאים אין להם כל תעלומה של מוצא לבנות עליה מיתוסים לאומיים, אין להם רומולוס ורימוס שזאבה היניקתם וכך נשארו בחיים ויסדו את רומא. האמריקאים שרים את הבאלאדה על קייסי ג'ונס, אין זו אגדה: הם יודעים מתי וכיצד מת ותצלום מלמד מה היה מראהו. גבורתו היא חלק מן התיקים של הוועדה-לסחר-פנים. לשון אחרת, ההיסטוריה האמריקאית שרויה כל-כולה בעידן ההיסטוריה. קומץ הגיבורים העממיים—כגון דייבי קרוקט וג'וני אַפּלסיד—מתברר שהיו אנשים ממשיים עד-להכאיב שנשתיירו על-אודותם תעודות מלאות למדי, מוכנות לחקירה, ואם יהיה צורך בדבר—למדידה במטרים מעוקבים. אַמברוז בירס צריך היה למות בחוץ-לארץ כדי שיישאר המאורע בגדר תעלומה. האמריקאים אין להם אפוא שום אישיות גדולה כגון שקספיר שלעולם יהיו פרטי חייו מועטים ושרויים בספק.

שיפעה זו של חמרים-שבכתב הטילה עומס עצום על ההיסטוריון האמריקאי. מכל החוקרים חייב הוא להיות אדם שאינו יודע לאות, ועם זאת לעולם לא יוכל לחוש עצמו מובטח מפני ההאשמה של אי-שלמות. בארץ בה דומה כאילו מעולם אין איש משליך את המלה הכתובה, רשומות ומכתבים פרטיים שלא נתפרסמו מאיימים עליו מכל עבר. הללו מצדם שימשו מקור השראה לכתיבת ספרי "ההיסטוריה" על כל נושא שאפשר להעלותו על הדעת, החל בסילוק שפכים עירוניים ובבניית בתי-עפר במישורים הגדולים וגמור בניסויים של ג'ורג' וושינגטון בגידול חמורים. מציאותם של מסמכים, והענין שמגלים האמריקאים ללא הפליה בכל צד של חייהם, מעודדים כתיבת ספרים על נושאים שבהיסטוריה האירופית טיפלו בהם רק לעתים רחוקות. חלילה לנו לומר שחלק גדול מן הספרות ההיסטורית הזאת אינו בעל-ערך; אבל יש בכך לרמז כי מאז ההיסטוריונים הגדולים—פראנסיס פארקמן, ויליאם היקלינג פרסקוט וג'ון לותרופ מוטלי—נוח היה להיסטוריונים באמריקה להסתמך על נתונים אַמפיריים, כשהם מניחים את העילון המופשט לאחיהם העמוסים פחות מהם, הפילוסופים, ואת מעשה-הספרות לדודניהם הראשונים, כותבי הרומנים.

העושר והרציפות של התעודות בארצות-הברית משקפים את זרימתה החלקה של ההיסטוריה עליה הן מעידות. כאן אנו מגיעים לסימן-היפך נוסף של ההיסטוריוגרפיה האמריקאית: מנוחת-המוג שלה. להבדיל מן ההיסטוריה של אירופה, היתה זו של ארצות-הברית מסודרת ושלווה להפליא. אין זאת אומרת שלא היו האמריקאים עם אלים לפרקים, אבל מסתבר מכאן שהאלימות לא היתה סממן מרכזי בחייהם המדיניים, וכי האמריקאים מכירים כי אחד האידיאלים השליטים בהיסטוריה שלהם היה ריסון יצורו של האדם ושימושה המאוזן של חכמת הפשרה. ההיסטוריונים של מחר יוצרכו להחליט אם נעשה סימן-היפך זה זר למציאות האמריקאית, או שמא בזכותו כתבו היסטוריונים של ארצות-הברית עד ימינו אלה על הנושא שלהם מתוך שיפוט צלול ומאוזן יותר ממה שהיו יכולים לשער.

עד כאן עובדה היא ששום "ונג'טות" לא עכרו את ההיסטוריה האמריקאית, מאלו

המותירות בעקבותיהן פילוגים של קבע ו"אסכולות" של היסטוריונים הממשיכות במאבק מדור לדור. האמריקאים לא ידעו מאבק על זכויות-הכרתה, הם לא ידעו מלחמות-דת, גולים מדיניים ושחיתות, אף לא מהפכות מפקידה-לפקידה. לפיכך לא הקימו מתוכם שום טוענים-לכרת, שום רובספייר, שום לנין או היטלר, שום קדושים או בכורי-שטן שיפלגו את האומה. "המערכה החדשה" של רוזוולט, שחוללה פילוג ארעי, עלולה היתה להיעשות יוצא-מן-הככל, אך עד-מהרה נקלטה ואושרה על-ידי הריפובליקאים, ולכן רק מלחמת-האזרחים נשארת בחינת חריגה אמיתית מן האחדות ההיסטורית של הארץ. אף-על-פי-כן הרי הענין הנמשך שמגלה האומה כולה באותה מלחמה מעיד על ההרגשה השלטת: עדיין אין האמריקאים יכולים להאמין כמעט שיכלה שואה מעין זו להתרחש אצלם. והם אינם מטפחים את הריב הישן: גם לינקולן וגם לי נתקבלו כגיבורים על האומה כולה.

קרע יחיד זה שלכאורה בהיסטוריה המשותפת של האמריקאים, מלחמת-האזרחים, לבש במרוצת מאה שנים אופי של נקודת-ראשית שניה בעיני היסטוריונים אמריקאים. היא רחוקה מלהישכת, והשפעותיה הרחוקות הראו לעם כי עד עתה עסקה ההיסטוריה שלהם אך-ורק באנשים לבנים.³ המאורעות של הזמן האחרון מאשרים את התחושה הלאומית שהשיקום בא אחרי-המבול. סוגיות, אינטרסים ואידיאלים חדשים ראשיתם נעוצה בנקודה זו, שלמעשה היא מציינת התקדשות מחודשת ליעוד מאוחד. מתוך כך פישטה המלחמה את הבנת העבר. האמריקאים נוטים לחשוב שהתקופה שקדמה לה היתה אחרת לגמרי, בעצם תלושה כמעט מן ההווה התעשייתי והדמוקרטי, שתחילתו חלה ב-1865.

ולבסוף, מלחמת-האזרחים היא המלחמה היחידה שלא היתה מלחמת-"חורף". יחידותה, הסכנה ששקפה ממנה לניסוי המדיני הגדול, גודל ממדיה והצלקות אשר הותירה— כל אלה בצירופם הפכו את מלחמת-האזרחים לחוויה עמוקה. מתוך אותו מאבק קמו אחדים מן הגיבורים הנערצים והטראגיים ביותר של הארץ. אין טעם אפוא לבוא ולהכחיש אותה הרגשה של "לידה פעמיים" המשותפת לרבים כל-יך ולהכחיש שביאת התיעוש, או אפילו האינטרנאציונליות של ימינו, או עלייתו של הכרך המודרני, החלו בתקופת המאבק הגדול.

ימים רבים לפני מלחמת-האזרחים חשו היסטוריונים אמריקאיים בצורך ליצור השקפה קונטיננטלית שהם קראו לה לאומית. הם כתבו מנקודת-מבט אמריקאית שעד לא מכבר היתה במידה רבה פועל-כפיהם המלאכותי שלהם. לא קשה למצוא את הטעמים לכך. ספריי-ההיסטוריה אותם קראו האמריקאים בני המאה הי"ט נכתבו ברובם המכריע בידי בני ניו-אינגלנד, וניו-אינגלנד זקוקה היתה מבחינה כלכלית לאומה מלוכדת יותר מכל חלק אחר של ארצות-הברית. בספריי-ההיסטוריה שלהם

³ עם זאת, ראה את שלושת הכרכים של מסות ותעודות, הכושי בהיסטוריה האמריקאית, שיקאגו, 1969. עדיין אין בידינו שום דבר דומה לזה בנוגע לתרומה של האינדיאנים-האמריקאיים לחיים הלאומיים.

נתנו אנשי ניו-אינגלנד ביטוי לאינטרס המקומי שלהם. דניאל ובסטר, גדול דובריהם, סיפק את המליצה המדינית ללאומיות האמריקאית המיוחדת שאומצה על-ידי הארץ כולה. "הדוד סם" גופו החל להידמות לאיש ניו-אינגלנד, ששרווליו החפזים מרמזים על רגילותו בעבודה הקשה שלו ממש כמו שארשת-פניו מרמזת על מוצאו הקאלוויניסטי. המלה "יאנקי", שתחילה מכוונת היתה רק למתישבים בקונטיקאט, התרחבה וכללה את כל אנשי ניו-אינגלנד; מעט-מעט הקיפה כל אדם מצפונה של ארצות-הברית, וכיום היא משמשת בכל מקום (פרט לדרום) כינוי לכל אמריקאי. כתיבת ההיסטוריה האמריקאית, החייבת כה הרבה להיסטוריונים של ניו-אינגלנד,

מוסיפה עד היום להחדיר מושג מטעה מן ההומוגניות של ארצות-הברית. אפשר גם אפשר שהנטייה להתעלות מעל להיסטוריה האזורית היא עצמה מתכונות ההיסטוריוגרפיה האמריקאית. מדרך-הטבע אנו חושבים על קבוצות ולא על יחידים, על פעולה קיבוצית ולא על הישג פרטי. משעה שנתקדשה ההשקפה של ניו-אינגלנד כ"אמריקאית" לא קמו עליה עוררים עד סמוך לסופה של המאה הי"ט, כאשר יצא פרדריק ג'קסון טרנר בהיפותיזה של ספר שקבעה כי קו יישובים הנע בלי הרף מערבה הטביע חותם בל-יימחה על האומה האמריקאית, ובפרט על צמיחת המוסדות הדמוקרטיים האמריקאיים. עד מהרה ראו בעלי-בקורת כי טרנר עוקר את כתיבת-ההיסטוריה האמריקאית מידי ניו-אינגלנד וחוזר ומשפן אותה בגליל מולדתו, בעמק-המיסיסיפי העילי. מתוך ההיסטוריה של אותו איזור רוקם היה עתה דימוי לארץ כולה.

עוד קו בהיסטוריוגרפיה האמריקאית הנוטה לגמד את סוגיותיה—ובכך הוא מעורר את הרצון להבליטן באורח מלאכותי—הוא גודל ממדיה של היריעה. דבר זה הוא בחלקו פועל-יוצא מכמות החמרים. אך יותר מכך הרי זה קנה-המידה שאימצו להם ההיסטוריונים במחשבה-תחילה. הם מטפלים במימשלים גשיאותיים רצופים משל כאילו היו שווים כמעט בחשיבותם. פירושו של דבר מתחזור לנו כשאנו מנסים לחשוב מה יהיה טיבם של ספרי-ההיסטוריה לבתי-הספר בעוד מאתיים שנה, כשתתקרב רשימת הנשיאים לארפה הנוכחי של רשימת האפיפיורים. בעיני אדם-שבכל-יום שני האפיפיורים הגדולים שנקראו גריגוריוס—זה של ההמנונות וזה של לוח-השנה—התמוגו בדמות אחת מעורפלת אף כי חיו בריחוק אלף שנה זה מזה; עשרת האחרים אינם זכורים. כלום בדומה לכך יתמוגו שני הרווולטים לאחד למרבה-נוחותם של דרדקים? רשאים אנו לקוות שלא יהיה הדבר כך. אבל באותה מידה מדכדך הסיפוי שצריך יהיה ללמוד על שבעים-וחמישה מימשלי גשיאים.

לגבי העתיד הקרוב, מסתבר שיוסיפו לחלק את ההיסטוריה האמריקאית לפי הקווים המרוסקים של מימשלי הנשיאים. באירופה, המדינה עצמה היא התגלמות היוקרה הלאומית, וראשי-ממשלות הם רק דמויות חולפות בקורותיה. באמריקה, הנשיאות היא מרכז הכבוד ותשומת-הלב ויושב-הפס הארעי מובטח לו מקום של קבע בפנתיאון. כתוצאה מכך הרי גם אם העתונות והמפלגה של האופוזיציה משליכה שיקוצים על כל גשיא, הרי כתום כהונתו כתיבת-ההיסטוריה האמריקאית מפארת

ומרוממת אותו. שום נשיא לא נעשה נבל לצמיתות. זוהי מחשבה מנחמת, כמובן, אבל ההדגשה שמדגישים הכל פה-אחד את טוהר הנשיאות מסמלת את יחס ההוקרה לכהונה ולא דווקא את כוח-החדירה של השיפוט ההיסטורי והמדיני; היא מסבירה את תפקיד הנשיאות בחשיבה האמריקאית על ההיסטוריה האמריקאית יותר משהיא מצדיקה דרך זו של אירגון העובדות.

אם כן, לא-פחות מאשר באירופה, ההיסטוריה הנכתבת באמריקה משקפת את התרבות היוצרת אותה. ההיסטוריונים שלה בחרו בנושאים כגון משטר המפלגות והחיים החברתיים, שאינם מניחים מקום הרבה לרעיונות. אם לטוב ואם לרע, הצמיחה ההיסטוריוגרפיה האמריקאית רק קומץ תיזות חזקות. העבודות של טרנר, צ'ארלס א. בירד, ורנזן ל. פרינגטון וריצ'ארד הופשטאטר הם החריגים העיקריים העולים על זכרוננו. הלהיטות בה הסתערו עליהן בני-דורן מעידה אולי על רעב גדול שטעות היא שלא להביאו על סיפוקו. העובדה בעינה עומדת שהנושאים שבוחרים ההיסטוריונים הם לא רק נצר מן התרבות שפתוכה הם פועלים אלא גם סיבה מסיבותיה.